

Ztracená fotografie

Bylo nebylo, byl jeden starý dům...Ale né, to je moc dlouhý povídání, ... jednoduše tam stál dům.

Chodila jsem okolo něho každý den do školy, byl šedivý, neměl okna ani skoro střechu. A když jsem okolo něj procházela, měla jsem husí kůži. Měla jsem 2 kamarádky, se kterými jsme byly nerozlučný a jednoho dne jsme se rozhodly, že půjdeme dovnitř. Myslely jsme, že jsme v pekle. Pevně jsme se chytly za ruce, sebraly jsme odvalu a šly jsme do horního patra. Na zemi tam ležela stará fotografie. Byly na ní vidět tři malé holčičky, které se drží za ruce. Když jsme se na fotografii zadívaly déle, zjistily jsme, že první holčička je mi velmi podobná. Další dvě holčičky byly velmi rozmazané a nešlo jim rozeznat obličej. Fotografie jsem si dala do batůžku a když se podívám vedle sebe, kde stála Jasmínka, zjistím, že je pryč. Ticho už tam také nebylo. Slyšely jsme nějaké divné zvuky " s S Ss ss h ch š šš..."....! Potom jsem se ohlédla za sebe a už tam nebyl ani Etko. Byla jsem vyděšená a zase jsem slyšela ty zvuky " s S Ss ss h ch š šš..." Chtěla jsem utéct, ale něco mě zastavilo, nemohla jsem tam nechat holky a zas jsem uslyšela ty zvuky... Šla jsem po schodech ještě výš do třetího patra, byl tam starý obraz a stůl, roztrhaná křesla. Už mi chtěla první slza spadnout a v tom se zabouchly dveře. Rozbušelo se mi srdce, byla jsem dočista ztracená. V tu chvíli jsem uviděla poskakovat myšku a jakoby se mi snažila říct "Pojď za mnou!". Tak jsem tedy šla a nevěřila jsem svým očím. Stálo tam 5 černých postav v kruhu a uprostřed byla Jasmínka. Byla přivázaná k velkému stříbrnému zrcadlu, začala jsem na ni volat. Ale neodpovídala. Došlo mi, že je zhyponotizovaná. Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat dál, ale najednou jsem ucítila, jak mi v batůžku něco leze. Otevřela jsem ho a byla to zase ta malá myška. Chtěla mi tím asi něco říct. Měla jsem tam lupu a zápisník. Vypadla z něj i ta stará fotografie, byla jsem na ní vidět jen už jen ta holčička, co mi byla tak podobná. Dost mě to vyděsilo, ale musela jsem konat. Napadlo mě vzít lupu a jak jsem ji vytáhla ven z batůžku, začaly se na ní ihned

odrážet paprsky z okna. Některé se dotkly zrcadla a to se hned rozbilo a postavy zmizely. Jasmínka se probrala, popadla jsem ji za ruku a chtěly jsme vyběhnout pryč z domu. Vykřikla jsem ale: "Kde je Etkaaáááá?" Byla jsem rozrušená, Jasmínka se mě snažila uklidnit ale marně. Naštvaně jsem koukla na fotografii. Zjistila jsem, že je na ní už zase I postava druhé holčičky. Obě dvě se vyděsily, "propánajána" jsme vykřikly, že to není možné a že toto celé jsou nějaké zlé čáry. V tom jsem si ale vzpomněly, že musíme najít Etku. Jasmínka se rozběhla dolů po schodech a chtěla utéct ven, ale já na ni zavolala "Pojď! Musíme ji přece najít!" a v duchu jsem doufala, že ji najdeme a brzo. Běžely jsme do čtvrtého patra a na poschodí zde opět stálo 5 černých postav. V duchu jsme si zase říkaly "už zase? Co máme dělat?" a objaly jsme se.

V tu chvíli začala jedna černá osoba šednout až zbělela a nakonec všechny. Začaly se z nich stávat lidé, kteří nevěřili v přátelství a propadly zlému kouzlu zlé královny. Vešly jsme s Jasmínkou do velkého sálu, kde na velkém trůně seděla menší královnička. Byla celá v černém a nás to velmi vyděsilo. Promluvila na nás tenkým ale temným hláskem a řekla: "Co tady děláte? V mém království?" V tu chvíli jsme si v duchu říkaly, ale počkat, ten hlas známe! To je přeci Etko! A my jsme odpovědí slaboučným, ale odvážným hláskem. "To jsi ty Eti?" "Jak jste mi to řekly?" Sebraly jsme zase kousek odvahy a řekly: "Ano! Jsi to ty!" "Toto už nikdy neříkejte! Křikla rozhořčená královna. "My se už ale ptáme potřetí, tak odpověz!" Královna potichu slaboučným hláskem "Já ani nevím, kdo jsem..." "Ale my to víme! Jsi přeci naše nejlepší kamarádka a my nedovolíme, aby tě ty zlé čáry ovládaly!" "Ale já stál nevím, kdo jsem. Ikdyž mi všechno připomínáte! A to myslím doopravdy!" A tak jsem jí všechno podrobně povyprávěly, od narození až po tuto chvíli a pak jsme se jí zeptaly: "Už sis vzpomněla Eti?" Řekla "Já nevím, promiňte, nejsem asi ta, kterou hledáte." Všem nám spadly slzy na zem. A v tu chvíli, v tu chvíli Etko slaboučným hláskem řekla: "Možná si už ale pomale začínám vzpomínat! Holky! Vy jste moje nejlepší kamarádky! Ano, jmenuji se Etko a vy jste mě holky zachránily! Jste vážně nejlepší!" Chytly jsme ji každá s Jasmínkou za ruku a chtěly jsme co nejrychleji vyběhnout z

domu ven, když nás zastavil velmi starý pán s býlím vousem až skoro na zem a starém roztrhaném plášti, stoupl si před nás a zeptal se nás: "Máte tu fotku?" Vůbec jsme nevěděly, kdo ten starý pán je, ale se choval tak, že nás zná velmi dobře. Něco mi říkalo, že tomuto pánovi můžu věřit. Vytáhla jsem pomale fotoragrafii z batůžku, podívaly jsme se na ni a uviděly jsme zase ty tři holčičky, ale teď se usmívají a je všem jasně vidět do obličeje.

Docela dost nás to ale vyděsilo a" křičely jsme: "A to jsme my! Co se to tady děje?" Stařeček řekl klidným hlasem: "Já vím, co se tady děje. To jste opravdu vy holky." "Cože? Jak to myslíte? My tři?" odpověděla Jasmínka. "Podívejte se všechny, co to máte pod vlasy na čele? Vidíte! Všechny tak máte stejné mateřské znaménko. Jste sestry..." Já si I podle jeho hlasu vzpomněla, že ten hlas opravdu také znám. Byl náš dědeček, který se ztratil, když jsme byly všechny malé. A v tom jsme se zeptaly: " Dědečku, to jsi ty?" "Ano, promiňte mi to všechno. Jsem bílý čaroděj a když jste se narodily, bylo jasné, že vás musíme rozdělit. Zjistily jsme, že když jste spolu, máte takovou sílu, že byste mohly ve vteřině zbořit celou Prahu! Já se také musel odejít do jiného světa. Síla černé královny je velmi silná a já se bál, že by vám mohla ublížit. Dyť se podívejte! Stačila chvilka a Etká už dnes podlehla temnému kouzlu této zlé čarodějnice! Doufal, že jste se na fotku ještě nepodívaly, ale to už bylo pozdě. "A proč jsme se na ni nemohly podívat?" "Bál jsem se, že když zjistíte, že jste sestry, zjistíte také tu vaši kouzelnou sílu. Ale teď už také vidím, že jste dost velké, že si dokážete pomoci a dokážete ovládat svoje emoce a uchopnosti. Moc jsem vám za to omlouvám, ale chtěl jsem pro vás opravdu jen to nejlepší."

"Dědečku, chápeme to a děkujeme! My jsme teď právě zjistily to nejkrásnější! Že nejsme jen nejlepší kamarádky, ale I sestry a to je ten nejlepší dar!"

A tak už všechny tři holčičky žily s dědečkem na venkově báječným životem a zvonec! Napínavé pohádky konec!